

vil erkjende, at efter den Udvikling, han saaledes er gienneंगाaet, kunde han have godt af nu at hvile ud paa sine Gjerninger eller finde Plads paa den anden Side af Gangen; der tror jeg, at han vil være rigtig vel set. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) i Et. Han sagde: Lad os faae mere Dpløsningspolitik. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i, at vi selv for Spøg skulle udtale dette; jeg betragter nemlig den sidste Dpløsning som værende en Misbrug af Dpløsningsretten efter Grundloven, og endnu en Dpløsning vilde være en forstærket Misbrug af Grundloven. Det kan jo ikke være Tvivl underkastet, at Dpløsningsretten er sat ind i Grundloven i samme Viemed, som den er sat ind i alle andre Landes Grundlove, som et Middel for en Regjering til at sikke sig Vidnesbyrd for, hvorvidt den er i Overensstemmelse med det Folk, den styrer, og at enhver Brug af Dpløsningsretten, der gaar ud derover bliver en Misbrug. Men den høitærede Minister kunde jo ikke være i Tvivl om — hans allerunderdanigste Forestilling saavel som hans Ord idag tyde ogsaa derpaa — at Svaret vilde blive ikke mindre stærkt den 26de Juli, end det var den 24de Mai. Desuagtet kom Dpløsningen. Under disse Forhold at sige: Lad os faae mere Dpløsningspolitik, vil jeg advare imod. Det er meget muligt forøvrigt, at det meget ærede Medlem har Ret i, at Følgen af denne Politik vilde ganske simpelt blive den, at Ministeriet offrede endnu flere af sine Benner paa det Uhyre af Politiks Alter, som det fører. Men det er ikke Sagen. Det har konstitutionelt overmaade lidt at sige, om vi her i Salen have nogle flere eller færre af de elfskværdige Medlemmer, som nu mene at skulle tie stille til, ikke modsigge, de Doktriner, Conseilspræsidenten fremsætter. At noget af de ærede Medlemmer udenfor det ærede Medlem for Rjerteminde (N. Andersen) skulle staa op og Lovprise og forsvare Ministeriets Politik og Doktriner, betvivler jeg. Jeg betvivler, at de ærede Medlemmer, som tro at skulle tie stille, have Mod dertil. Man kan have, hvilke politiske Anstuelser man vil, og man kan have en mere eller mindre pletfri Jordt og en mere eller mindre stærk Kjerlighed til vort konstitutionelle Liv i det Hele taget og til den almindelige Valgret, men Et er dog sikkert: Vi have alle hver især en politisk Været at varetage, og den vil man ikke saa let vove at sætte overstyr ved at vove sig ind paa den høitærede Ministers konstitutionelle Stude.

Den ærede Minister har Ret i, at han kunde have ønsket en Slutning paa mit Foredrag før, som skulde have angaaet selve Finanslovsforlaget, uagtet jeg ikke udtrykelig lovede det. Jeg skal da sige, at i et Land som vort, der har saa bagvendte parlamentariske Forhold som dem, dette Ministerium har bragt tilveie, kunde man have tænkt sig, at den høitærede Minister var mødt

her i Folkethinget, men da med den af Folkethinget vedtagne Finanslov i Haanden, og havde forelagt den for os med en Bøn til det nye Folkething om, at det vilde gjøre ham den ganske vist store Indrømmelse atter at bevilge ham denne Finanslov efter det sidste Valg. Det kunde man have tænkt sig! Og naturligt, naar man saa var gaaet ind paa denne ganske vist efter Valgenes Udfald meget store Indrømmelse fra det nye Folkethings Side, saa vilde Ministeriet Estrup være gaaet til Landstinget, og der ogsaa have faaet sin endelige Finanslov, som den høitærede Conseilspræsident siger, han sukker saa inderlig efter. Det har Ministeriet imidlertid ikke gjort, det har Conseilspræsidenten ikke gjort, men han har forelagt os et Finanslovsforslag, som indeholder for det Første de Kampspørgsmaal, som han rejste og for anden Gang opsøste Folkethinget paa, og som man har slaaet ned, sat sig imod paa 75 Valgtribuner i Landet. Dem møder den meget ærede Minister med i sit Forslag og siger: Vær saa god! Tag nu det! Lad mig nu seise her, efter at I have seiret over mig paa Valgtribunerne. Men den høitærede Minister bliver ikke derved, han tilbagetager endvidere i sit Forslag alle de saafaldte Indrømmelser; alle 13 Punkter har Ministeren optaget i sit Forslag; disse Indrømmelser, hvis Ry vi saa vidt og bredt have hørt om baade skriftlig og mundtlig, fra vi stilles ad, indtil nu, disse Indrømmelser har den høitærede Minister ogsaa taget tilbage i sit Forslag. Endvidere har den meget ærede Minister meddelt os Forslag, som bære Spor af, at Lillægsbevillingsloven er bortfalden. Jeg kan forklare dette saaledes, at den høitærede Minister har brugt uden Bevilling en hel Del Penge, der var forlangt paa en tidligere Lillægsbevillingslov, brugt dem, udgivet dem til 1ste Juli, altsaa med Udløbet af Restancekvartalet, og det gaar da over i Statsregnskabet som Materiale der. Som saadant vil det blive henvist til Undersøgelse af Statsrevisionen, og saa kan det bevilges ved „Passere“ eller „Ikke passere“ ved Statsrevisionens Indstilling. Jeg antager, at det er det, som den høitærede Minister mener med den Del af det tidligere Lillægsbevillingslovsforslag, som han har brugt, uden at faae bevilget til 1ste Juli, og som han nu siger er bortfalden. Nu skal jeg dertil for det Første sige, at det er bejndertligt, at den høitærede Minister ikke formaaede sit høie Landsting til at vedtage Lillægsbevillingsloven i forrige Samling. Den var jo god, som den var kommen herfra, og kunde let være bleven færdig. Saameget mere skulde den høitærede Minister have gjort det, som det jo er opløst i Betænkningen over Lillægsbevillingsloven, at Ministeriet har sin store Del af Stylden for, at dette Lillægsbevillingslovsforslag ganske upaatvirelig har henligget meget for længe i Rigsdagen, uden at blive færdigt, idet nemlig